

majhno gmotno pomočjo povzdigniti do vrhunca učenosti. Brez posebnih navodov se je Kocjančič plemenit samouk povzdignil do častne samostojnosti, ki mu je podelila dostojno avtoritêto. Večen in slaven mu spomin!

Fr. Podgornik.

Dr. Jarnej Levičnik †.

Dne 9. maja t. l. ob 7. uri zjutraj je v Št. Mohorji v ziljski dolini na Koroškem zatisnil svoje trudne oči g. dekan dr. Jarnej Levičnik, poslednji pesnik iz óne čestite pisateljske družbe, ki je v našega pesništva detinski dobi slovenskemu narodu osnovala „Kranjsko Čebelico“.

Porojen je bil pokojni pesnik dne 15. avgusta 1808. v Železnikih na Gorenjskem; gimnazijo in modroslovske nauke je zvršil v Ljubljani, kjer se mu je učencu Metelkovemu vzbudilo v srci veselje do svojega materinega jezika. V semenišče je odšel v Celovec, ker je bilo ljubljansko tedaj prenapolnjeno, in tam ga je špiritual Slomšek spet ogreval za slovenščino ter ga vadil v slovenskem pisanji, kakor to pripoveduje g. M. Lendovšek v Slomškovih zbranih spisih (I. 232). Bogoslovec Jarnej Levičnik se je tudi pridružil pesnikom „Kranjske Čebelice“, v katere II., III. in IV. knjigi je izdal nekoliko svojih pesnij, ki sicer ne dosežajo niti Kastelčevih, pa vender niso najslabše, kar jih je objavila Čebelica.

V duhovnika je bil posvečen 5. avgusta 1832. Potem je služil za kaplana v Grabstanji, pri Gospé Sveti in v Nemškem Bleibergu. Okoli 13 let je bil kurat v Zgornji Plesi, kjer se je pridno učil italijanščine, francoščine ter v Gradci tudi naredil doktorat filozofije. Leta 1852. je postal dekan v Št. Mohorji, kjer je obče ljubljen in spoštovan umrl baš 31. obletni dan svojega dohoda za dekana. Cesar ga je lani odlikoval z viteškim križem Fr. Josipovega reda.

Pokojni se je še v časih, ko se je malokateri omikani človek menil za zaničevani jezik slovenski, gojil gorko ljubezen do njega, dasi ni bil prijatelj javnosti ter ni svetu izročal produktov svojega pesniškega duha. Delal je sam záse samo iz veselja do pesništva. Tako je poslovenil že pred Koseskim Schillerjevo: „Devico Orleansko“, spisal je balado „Baron Turjaški Andrej“, zložil je epopejo „Katoliška Cerkev, junaško petje v petnajstih pesmih“, rokopisa je 15 pol. Zapustil je tudi 15 zvezkov

nemški pisanega dnevnika. Vse te stvari je izročil pred svojo smrtjo svojemu bratu g. Jos. Levičniku, učitelju in posestniku v Železnikih.

Blag bodi spomin poslednjemu pesniku „Kranjske Čebelice“!

L.

Slovenski glasnik.

Viljem Ogrinec †, c. kr. okrajni sodnik Metliški, umrl je 22. maja v Ljubljani v 38. letu svojega življenja. Pokojni Ogrinec, temeljito omikan mož, je bil v mlajših letih priden pisatelj slovenski, ki je spisal mnogo, osobito zvezdoznanskih razprav v „Novicah“. Matici je poslovenil „Astronomijo“ v Schödlerjevi knjigi prirode. A Preširnovе besede:

„Lákota sláve, blagá, vléče pisárja drugám“

obistinile so se tudi pri našem Ogrinci. Iz sebičnih namer je postal iz slovenskega pisatelja renegat in besen sovražnik vsega slovenstva. V. M. P.!

Slovenske knjige. Prišla je na svetlo knjižica: *Kopališče v Radencih*. Radenska slatina, imajoča v sebi jako obilno natrija in litija (Štajerski Vichy). V Ljubljani 1883, 16, 31 str. Založilo kopališče v Radencih. Knjižica opisuje okolico Radenskega kopališča ter govori o kemični sestavi in zdravilni moči in razpošiljanji radenske slatine, ki se je zadnje čase po mnogih krajih jako priljubila.

Na valovih južnega morja. Pravljičica (sic!). Prosto poslovenil Ignacij Hladnik. V Ljubljani 1883, 8, 55 str. Založil in prodaja Jan. Giontini, natisnil Maks Šeber v Postojini. Cena 14 kr. — Priprosta povest za mlade ljudi. Želeli bi, da bi prelagatelji vselej imenovali vir, iz katerega zajemajo take povesti in da bi v pisavi gledali ne samo na priprost, ampak tudi na pravičen jezik. V tem oziru bi nam morali Metelkovci še vedno biti vzor.

Književna zgodovina Slovenskega Štajerja. Spisal Ivan Macun. V Gradcu 1883, 8, 181 str. Založil in na svetlo dal pisatelj. Cena po pošti 1 gld. 5 kr. — Ta knjiga, ki je že toliko let strašila po slovenskih novinah, prišla je v Gradcu na svetlo in gotovo je bode iz vsega srca vesel vsak prijatelj naše književne in kulturne zgodovine, če se bode tudi marsikdo zadeval ob to ali ono hibo, osobito jezikovno. Knjiga nam je prepozno došla, da bi jo bili mogli pazno prebrati ter obširneje o njej poročati že v tem listu; a pregledali smo jo toliko, da jo moremo z dobro vestjo priporočati slovenskemu občinstvu. Vsak bode našel v njej mnogo novega, zanimljivega književno-zgodovinskega gradiva.

„Archiv für Heimatkunde.“ Tega zbornika je prišla na svetlo I. zvezka 14., 15., 16., pola, a ob enem tudi listinske knjige 9., 10., 11., in 12. pola tako, da je zdaj dovršen I. zvezek te lepe knjige, obsezajoče vse zgodovinske listine o Kranjski do 13. stoletja. Pridejan je I. zvezku jako točno, vestno in pregledno sestavljen register, kar vrednost knjigi silno povišuje. O tej priliki Šumijev zbornik najtopleje priporočamo vsem prijateljem domače zgodovine. G. Šumi ima s tem domovinskim podjetjem mnogo truda in stroškov;